

„Danferen“

et halvuaentia Ankeha-na Ophns-ningssblad for det dansk Folf i Amerika.

DANISH LITH. PUBL. HOUSE.

„Danferen“ udkommer hver Fredag aften.

Alle Artikler til „Danferen“ sendes til Redaktionen.

Redaktionen: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Adresser: 11. M. Andersen, Waik.

Jordfælvet i Italien.

Magt til Ulfke sender den civiliserede Verden ikke. Det er derfor ikke underligt, at den rystes ved Beretningerne om en saadan Katastrofe.

3 Søndags var der Præst, der benyttede Jordfælvet som Tema for deres Prædiken. En søgte at retfærdiggøre Gud og lægge Skylden over paa vedkommende Mennesker selv — de skulde ikke boiare sig paa slige vulkaniske Egne.

Slig Retfærdiggørelse behøves dog næppe. Selv med Troen paa, at Gud styrer alt, hvad sker, haade stort og smaat, bliver Gud nok retfærdiggjort i sine Handlinger. Sagen har andre Sider, hvorfra vi hellere vil se den.

Den hele Verden, saa at sige, er her Tilhører, og hvad her er sket, det er ikke sket alene for deres Skyld, som led Tøden, eller som blev underkastet anden Lidelse derved.

De atten, som Taarnet i Siloam faldt paa, og ihjelgik, mene 3, at de vare skyldige fremfor alle Mennesker, som bo i Jerusalem? Nej, siger jeg eder; men derjom 3 ikke omvendt eder, skulle 3 alle ligesaa omkomme? (Luk. 13. 4, 5).

Skal vi se en Guds Straffedom i en saadan Ulykkesbegivenhed, saa er det ikke alene dem, der rammes, men tillige dem, der bliver Vidne til Straffedommen, der straffes.

Der Rejsten kom vi til at tænke paa Jordfælvet i forhold til Krig. Begge øver vækkende Indbildelse paa Verden, og det, der i Dødblikket ser ud som en skrællende Ulykke, et stort Ude, det viser sig ofte senere at have været til sand Belsignelse.

Men hvor forfælelige er ikke Jordfælvet og Krigens Marer og ligesaa deres Følger! Jordfælvet og ligesaa deres Følger! Jordfælvet og ligesaa deres Følger!

Anderledes med Jordfælvet. Der blev saa overvældende megen Rød i et Dødblik. Men i samme Dødblik, som Verden fik Efterretning om den færdige Ulykke, vakktes den af Dvale og til Sympati med de lidende. Som med et Slag fik Pauli Ord: „Al Menneskers Slægt ber paa den ganske Jordens Kred af et Blod“ et underligt stort Udbrud i Sandhed. Nationer kappedes om at yde Hjælp til de lidende.

Jordfælvet Nationers Krigsflibe som opholdt sig i Middelhavet, satte alle Formaliteter til Side og var færdige til Stede med Hjælp. Der fortales saaledes om den engelske Krigsflibe „Drake“: „Besætningen opgav alt, hvad de ejede, til Jorden for Flugttingene, og de forlængede praktisk talt baade Hvide og Søvn: 36 Timer i Dødsfæle for de lidende.“ Om det russiske Skib Val haroff siges, at Sømandene frelsede mange, og baade de og flere af de reddede nægtede sig selv Sufie og Drifke, for at de mere ulykkelige Videre maatte blive lindret.

Dg engelske og russiske Læger forenede kræfter og oprettede et Hospital for de saarede. Kort sag alle syntes at stille, hvad de havde, til Raadighed.

Amerika har ingenlunde itaet tilbage. Den amerikanske Ambassadør Griscom var saa heldig at finde en strigfløyd Damp, der kunde befordre 1,200 Passagerer. Den lejede han for to Uger og ladede den med medicinke Forbindinger og Proviant. Et Skib, som var bestemt for vor Krigsflåde i Egypten, blev assendt herfra med Forsyning af alle Slags til de nødsiddende. To ditto blev sendt fra selve Krigsflåden. Dg i Mandags bevilgede Kongressen \$800,000 til Udbringelse blandt de samme. Desuden har forskellige Kommuner samlet store Gaver. — New York ikke mindre end \$200,000.

Men det var ikke Tanken her at erobre al den Belsøgenhed, der er udstift imod de lidende — kun Eksempler.

Det skal i denne forbindelse ikke glemmes, at selve Italiens baade statslige og kirkelige Mandigheder har gjort deres Del. Kongens og Dronningens baade personlige Deltagelse og Pengegæst er ligefrem storartet. Dg Paven misunder Kongen den Fjæded, han nyder. Men har han ikke selv kunnet forlade Vatikanet, saa har han vist sin Deltagelse ved at lende Biskopper og Præster til Ulykkesstederne og ved store Pengegaver — og ved at lade Vatikanet tjene som midlertidigt Hospital for de saarede og lidende.

Saad alt dette skal reinitere i kan ikke forundriges, men saa sørgeligt som det er at være Vidne til den frøgtelige Katastrofe og de hjerte-færende Skikkelser, saa skønt er det at se, at alle Sæmner sættes til Side for dette ene: at lindre Nøden!

En Opbyggelses-Spalte.

Det har jo hede været „Danferen“'s Maal og tillige dens Bestrebelse at være et Folkeblad paa frivillig Grund — til baade Opbyggelse og Opbyggelse. Alligevel har det itaet for Redaktionen som enestfælt at have en Spalte af rent frivillig og direkte opbyggende Indhold i hver Fredagsudgave. Tanken blev saa forelagt Direktionen ved dens sidste Møde og fandt dens Bifald, og vi begynder da en saadan Spalte i dette Nummer, det første Fredagsnummer i det nye Aar.

Pastor J. M. Hansen har tilbudt at gøre Begyndelsen. Foreløbig i hvert Fald kommer den nævnte Spalte til at være Soveoverskriften „Fra Musikammeret“. Om andre af vore Præster har Lust til at levere Bidrag til denne Spalte, vil de nok være saa venlige at meddele os det.

En farlig Sag.

Dr. Lalmage lagde engang, at aldrig var han haardere fristet til at lye, end naar han skulde holde Vigtale over en rig gammel Sturk, der i hele sit Liv havde haft Tanker for alt andet end Kristendommen og et Liv hinsides.

Dg selv om det er ikke just jøghelt saa, der, Sandheden tro, maa befænde noget lignende. Ingen friske Præst holder vel af at udtale den nøgne, simple ujmøkkede Sandhed. Ja, jeg tænker nu her ikke paa meget paa det befænde, konventionelle Udtryk, at man jo saa nødig „vil hude nogen eller faare deres Jøleker“, som paa, at der da visse- lig er noget i høj Grad uhøveligt i at sige rent ud om en af død ugdelig, at han har levet og er død som en, der afvoldt ikke var skriften, og derfor umuligt kan være gaaet helig hjem. Tillige er der noget stemmelt ved den sædvanlige Bantrens Trostgrund, at han kan paa det sidste have haft „høj Dødblikke“, tan have jendt et Hjerteafsnit op mod det blaa o.j.v. — dette uanfæ- lige Halmtraa, som gemyllighedsrigt-kristelige Mennesker især tror at kunne sejle til Himmerig paa. Der er vel næppe noget, der, som dette, giver de rigtige Kritikerne, de grundige Gudsfornegetere, Vind i Sejlene. Dg dette med fuld Berettigelse. — For der skulde dog gerne være en Rimelighedens Sammenheng mellem de almindelige Søndagsprædikener og Vigtalerne.

Men det er der jo ikke, hvis vi i Almindelighed hører Ordet forlyndt purt og rent, i sin Mildhed og Strengbed, men da ved iærlig Andledning (et Menneskes Død) hører er meget væsentligt Afslag paa Jordringerne, Vætingerne. — D, det er sandt, at Gud er naadig! Men hoo der forandelige selv det ringeste Skin af, at han er mere naadig (mere slav og eftergivende) paa en Begravelsesdag end ellers.

Dg dog, gøres det mon ikke Gang efter Gang! Da grimer Gudsfornegeteren; da iseler den vantro sig trostet, t øj et: — at kan han (den af døde) livve ind, saa har det sandelig da ingen Nød med mig, saa er mit Regnskab med Evigheden jo kun en grumme smal Sag, alting bringes jo i den skønneste Orden paa Begravelsesdagen — ja, naturligvis er der vel nok dem, der privat hviiffer sammen og rnyker Bryn ad Vigtalen, men Præsten siger det jo dog, og det er jo netop hans Haandte-

ring at vide Rede paa de Ting: alt- ja bare frist Mod! Dg det allerjærgeligste er maatte endda, at Præsten derved har unu- liggjort sig selv med Skendlik paa den almindelige Søndagsforbundelse.

Se, der var engang en Mand, hvem det timedes, at han døde. Han var i mange Retninger et rigtig genirigt, begavet Menneske, havde Saandelav til mange uttiggige Ting, kunde tænke klart, skarpsindigt og dygtigt endog i Livets døbere Spørgsmaal. Men i én beitemt Hensende var han et Kul. Han havde ikke end fjerneste Spor af Gøst. Var ikke i Stand til at huffe eller synge en eneste Melodi — ja, det var ham endog en Vøst og Plage at høre selv den lilligste, mest fortrollende Musik og Sang: hans Sind var altfaa skomplet tiluffet for Toner- nes Magt.

Nu var han da gaaet ad Stødens Gang. Dg hvad sker! 3 Vigtalen mente Præsten sig vel faldet til at frem- føre alle Mandens sjældne Gaver og Fortrin. 3 al Fald forekom i Taler følgende Passus: „Men, Bemær! foruden alle de allerede nævnte Ting besad vor af- døde Broder tillige et sjældent fint musikalisk Talent, saa han ikke alene med dyb Fortaaelse kunde tilegne sig det bedste af alle fremragende Tonekunstneres Værker og vaavise hver enkelt komponistens særlige Styk- te eller Svagbed, idet han med fuld Høje evnede at begrunde sine Tanker derom — nej, endog Tone- digtning havde han rig udviklet Sans for, og det skyldes, antager jeg, sin hans store Nymghed, naar han aldrig bragte det til at tale med andre om disse Ting, eller til at udgive og offentliggøre, hvad der da saaledes stult bevarede sig i hans indre, forborgne Væsen.“ o.j.v.

Uerlig tiltaet, ventlige Læser! ovenstaaende er en Fabel. Men det er ingen Fabel, at der har du et fotografisk nøjagtigt Billede paa, hvorledes det kristeligt tager sig ud, naar en Præst i en Sigprædiken gør Vøld mod sin egen inderste Overbe- visning ved at give Saab, hvor der intet, intet er.

Hvor maa det være desligt at tale ved en Kristens Vaare, én, der har levet og vandret med Herren og er død med Kristus-Befændelsen paa Læ- kn, hvis sidste Suf betegnede Ind- gangen i Guds Paradis. — Dg at- ter, hvor smertende at tale ved ens Kiste, der efter egen Befændelse stod med Haan, Hjerned eller Ligevel- dighed i forhold til frelsende Naade.

X. Jubbruddet i Moskilde-Domkerke. Tre Guld og flere Sølvkranje sjaalne fra Fr. V's Kapel.

Som vi meddelte i „Danferen“ for den 30. Dec. har der fundet et Jubbrud Sted i Moskilde-Domkir- ke. Enkelthederne ved Jubbrudet meddeles vi herov:

Da Kontorbud Jensen den 23. Dec. kom ind i Kirken, opdagede han, at der var slaaet en Rude itu i et Vindue i Sakristiet lige ud for den nye Dronningstrappe. Tyven eller Tyvene er ad den Vej komne ind i Kirken og er gaaet hen til Frederik den Femtes Kiste, hvor de med Hile eller andre Redskaber har overjaget en af Stangerne i Sit- terbøden; de er gaaet hen derved frembragte smalle Nabning frøbet ind i Kappellet.

Det er efter indhentet Oplysning fra Sjællands Stifts Konventkon- tor i Moskilde kofuiteret, at der er sjaalet følgende Genstande:

En Sølvkrans fra Prins Wil- helms Kiste; en Guldgegræn og to Sølvkranje fra Entedronning Caro- line Amalies Kiste; en Sølvkrans fra Arveprinsesse Carolines Kiste; de danske Kvinders store Guldgekrans, samt en Sølvgekrans og en lille Sølvgræn fra Kong Frederik den Syvendes Kiste; de danske Kjøstæ- ders Guldgekrans, et Sølvkrans fra de kongelige Børn og Præsident Kallières' Sølvkrans fra Kong Chri- stian den Niendes Kiste; to Sølv- skjolde og to Sølvskjoler fra Dron- ning Louises Kiste. Fra samme Ri- ste var endvidere sjaalet en Guld-

lyre; men denne var af Tyvene tabt inde i Kirken ved det itulaaede Vindue. Fra den paa østre Sidenag an- bragte Dekoration er der sjaalet en Sølfje og to mindre Skjolde samt en Guldbly og en Guldpalmegren, der var slaaet til Dronning Louises Kiste og var anbragt paa Væggen, medens Tyvene derimod har ladet de andre Kjøstæder urørte. For at kunne bemægtige sig Guldkransen fra de danske Kjøstæder har Tyven itulfaaret Glasiet i Montren. Sølv- skjoldet, der var slaaet af de danske Sønderinder, samt Silke og Støls- vunderne, hvorpaa Kranterne havde ligget, fandtes paa Gulvet i Kappel- let, der i det hele taget har Praag af Tyvenes Annsjeren. En itubrættet Sølvgræn og mindre Sølvdekoratio- ner lare spredte omkring i Kappellet.

Efter at Tyvene har bemægtiget sig de nævnte Kjøstæder, har de slaaet flere Stykker bl. a. af det Kjølsteppe der, formentlig for at undvøbe Tyvekøsterne heri.

Tyvene har givet sig god Tid til at arbejde, og efter at de har for- ladt Kappellet, har de slaaet en Vand- karafiel og Glas, der stod paa et Bord i Storsgangen, hvorefter de er gaaet ud af Kirken ad samme Vej, som de er kommen ind.

Strafs efter at Kirkenes Bærg, Statsraad Hjorth-Lorentzen, havde faaet Meddelelse om Tyveriet, tele- fonerede han til Næstbans Politidirektor og til Politimester Sam- merich i Moskilde. Denne og Politi- jumbægtig Schultz samt Væjnet Sagemann indfandt sig kort efter i Kirken for at optage en foreløbig Rapport samt en Fortegnelse over de sjaalne Sager.

Værdien af Guldgegrænsen paa Frederik den Syvendes Kiste var ca. 30,000 Kr., Værdien af Kjøstæder- nes Guldkrans 10,000 Kr. Forelø- big antages det, at Værdien af de sjaalne Sølvkranje (den rene Me- talværdi) er ca. 20,000 Kr.

Politiet i Moskilde mistænker to tilfældige Personer for at have be- gaaet Jubbruddet. To Mand, som antages for at være de omtalte Tyvere har den 23. Dec. mellem Kl. 6 og Kl. 7 paa Mos- kilde Banegaard løst Billetter til København og betalt dem med et Tyvemærkslykke.

Med et senere Tog afrejste en Ve- tjen til København med det af Montren udslaaede Glas, hvorpaa fandtes et meget tydeligt Fingert- aftryk.

Sultanen.

3 „Nationaltidende“ sildrer Me- doktor Franz v. Jessen i et nyt Brev fra Konstantinopel den tyrkiske Sul- tans berømte Udjort til Moskøen paa den muhammedanske Svøledag, Fredagen. Vi hidrætter følgende: — Rejdsens hvide Mar- morvæver ligger paa en Høide, hvis højside, forvældede Strækning hælder ned mod Bosphorus. Sidsides det blinkende blaa Vælte sjnes Su- taris Møstær og Minareter og bag dem Villesiens Bjerge, flædt i gli- trende Sne. Skønnere bor ingen Fortie. Her paa Europas nørste Grænse og paa Asiens Værfel ejer Kallisen en Vørg, der i Sandhed er en sjerlandst Herfer værdig.

Over 4,000 Mand Tropper af alle Vaabenarter og fra alle Rigets Eg- ne er udfommanderede for at dan- ne en Kommando om denne ene Mand, naar han nu begiver sig til „Hami- die“—Moskøen for at forette sin An- daat. Saa langt Vjet rækker fra Terrassen under Slottets Sove- fløj, ses de lange, lige Vimler af røde Dej'er, kun et enkelt Sted afbrudt af et arabisk Regimentens grønne Tur- baner — en Græsraab midt i en Skov af Valmue. Langt bag ude holder Kavalleriet; men intet andet er innligt end Lanfenerernes Lan- ser med de lystigt væjende Smaa- fløg —

Men ths . . . nu aabnes Pa- læets Bronceporte, og frem glider lette Karer med halvt nedrullede Gardiner — som Juvælsker, der gemmer hemmelige Skatte. Det er det fejferlige Harem, der omgives af Ennukernes vraltende, sorte Gar- de og begiver sig til Moskøen forud for Herferen.

Snart efter følger — til Fods — de fornemste Pasha'er, Ministre, Generaler, Admiraler, Hofembeds- mænd, Overnumker, Livlæger, Tol-

te og Sekretærer — en gulden Hof, i hvis Metalbroderier og Ordens- stjerner Binterjolens Straaler brude- des. Saa lader et gjaldende Hornig- maal, der forplanter sig fra Regiment til Regiment helt hen til Væne- rerne i den fjerne Horizont. Officererne drager Sablen, Trop- perne præfenterer Gøvær. Alt bliver stille, da Mezzinen ov- ve paa Søndj's Minaret liggende falder til Aadaat.

Dg nu kommer han — Kalliten selv, de troendes Vøherfer . . . Badiha'en længe leve! lader det taktfuld — som Riffelkøber — fra Tropperne og Mængdens Tusinder. (Sluttes paa S. 8.)

te og Sekretærer — en gulden Hof, i hvis Metalbroderier og Ordens- stjerner Binterjolens Straaler brude- des. Saa lader et gjaldende Hornig- maal, der forplanter sig fra Regiment til Regiment helt hen til Væne- rerne i den fjerne Horizont. Officererne drager Sablen, Trop- perne præfenterer Gøvær. Alt bliver stille, da Mezzinen ov- ve paa Søndj's Minaret liggende falder til Aadaat.

Dg nu kommer han — Kalliten selv, de troendes Vøherfer . . . Badiha'en længe leve! lader det taktfuld — som Riffelkøber — fra Tropperne og Mængdens Tusinder. (Sluttes paa S. 8.)

Fra Musikammeret.

„Nøst er Guds fulde Røstning.“ (Eft. 6, 11).

Gnok.

Al Jvar Marius Hansen.

„Gnok behagde Herren vel.“ (Jesu Strafs Vød. 44, 18.)

Jesu Strafs omtaler flere af det gamle Testamentes Personer. Nogle af dem faar en kort, andre en læn- gere Omtale, og skønt han ikke læg- ger an paa at fortælle deres Historie i det enkelte, saa berører han flere af dem med en eller to sætninger. Disse Strafs Ord om de bibelske Personligheder er lærerige at betænke, ja ofte en hel Guldmine at grave i. Jeg skal her i „Fra Musikammeret“ fremdrage nogle af disse Personer og Udtalelserne om dem i det Saab, at de maa kunne gaave „Danferen“'s Læser og være med til at give dem Raaben i Sæn- de, hornmed de kan kæmpe og sejre i Livets mangehaandede Kamp og Vanfæligheder. Vi begynder med Gnok; han er den første, Straf nævner.

Det hedder om Gnok, at „han behagde Herren vel“, og det er et godt Sidsmaal. 3 Herrens Velbehag bestod denne mærkelige Mandes Kraft. Jehova havde Velbehag i ham, og han havde Velbehag i Jehova. Gnok frøgtede Herren og ejede derfor hans Velbehag. „Herrens Løst er ikke til Høstens Styrke eller til Mæn- dens raste Ven. Velbehag har Herren i dem, som frøgte ham og haabe paa hans Misfandhed (Sal. 147,10,11).

Behageligheden er meget almindelig i denne Verden. Man jingirer, man vil behage. Na, det væmmelige Spøttsliffer! Det findes mellem høje og lave, store og smaa, vife og ensfoldige, rige og fattige. Dg me- dens man er ivrig for at vinde Be- hag og Gnist hos „Menneskene, saa sættes Guds Velbehag til Side. Lad os søge at behage Herrey! Naar Herren har Velbehag i en Mand's Beje, da gør han, at ogsaa hans Hjerder holde Fred med ham“ (Ordsp. 16, 7).

Hvorledes kan et Menneske behage Herren? Ved Tro! Alden Tro er det umuligt at behage Gud“ (Heb. 11, 6). „Herren har Behagelighed til sit Folf“, men hans Behag ejer det alene ved Tro. Gnok regnes ogsaa blandt Troens Folf i Heb. 11 Kap. En gammel troende Mand blev spurgt: „Hvad tror du paa? og hvordes tror du?“ Han svarede: „Gud har Velbehag i sin Søn; det er, hvord jeg tror.“ „og“ fort- sætte han, „jeg har ved Troen ogsaa Velbehag i Guds Søn; det er, hvord jeg tror.“ Guds hele Velbehag hviler over hans endbaarne Søn; og vi faar Herrens Velbehag for Jesu Skyld i Troen paa hans Navn.

Væjer! ejer du Guds Velbehag? Tror du paa Guds Søn? Svar dig selv som for den Almagtigste Naam. Grib i Tro din Frelfers Haand, vandrer i hans Vø, lad hans Mand vejlede dig paa Troens Vej, at det, kan gælde dig: „Han (Gud) behager Herrey vel“, Tro Ordet, at det maa gaa dig, som Salmen siger:

Det skinner ind i Hjertets Rat, At det i Sjælen dages, Dg Jesu, den forborgne Skat, 3 Troen fæbnetages; Da bliver og vor Vandring ny, Da vil og kan vi Sunden fh Dg følge Jesu efter.